

ტერენტი გრანელი

საქართველო
გრაფიკული

ტერენტი გრანელი

ლექსები

წიგნი მესამე

ტფილისი — 1926 წ. ღვიძი

БИБЛИОТЕКА
Академии Наук
УРСР

10952კი

პოლიგრაფტრესტის მე-2-რე სტამბა, ლენინის ქ., № 3.

მთავლიტი № 483

შექვ. № 7116.

ტირაჟი 3000.

სიკვდილის შებენი.

დადგება ზამთარი...

მოკვდები ღამით გათენებისას, როდესაც გარეთ იქნება ზამთრის გაცივებული მთიარე და ყინვა. სიკვდილის წინ მომაგონდება თბილისის ღამეები და ჩემი უნაზესი და: ეს ორი შეერთებული კოცონი, რომელიც მწვავდა მე ყოველთვის.

ასე გათავდება სინათლე, გაქრებიან მოგონების წამები.

გადავეციმი სიკვდილის მღუმარე ხელებს.

ჩემი წამებულ სხეული შეურთდება მსოფლიო ელემენტებს.

და მე ვიგრძნობ უმაღლეს მოსვენებას.

ჩემი კუბო იქნება სადა.

და პროცესია უტრემლო.

მე დამასაფლავებენ შუადღის ორი საათზე თბილისის ახლო.

ჩემი დაკრძალვის დღეს აიშლებიან ფერადი ღრუბლები და ამოვარჯება შორეული გრიგალი.

ბალდახინი, რომელიც წაიღებს ჩემს ცხედარს, იქნება თეთრი და მოძველებული. პანაშვიდს გადამიხდის

ვინმე უბრალო მღვდელი, რომელსაც არ ექნება წაკითხული ჩემი სისხლიანი წიგნი „Memento mori“ არ შეგეცოდებოდა დები მღვდელს, რომელსაც არ ეცოდინება ჩემი დაფურთხილი სულის ისტორია. მხოლოდ ცხედართან მდგომ პოეტებს მოაგონდებათ ჩემს დანისლულ ლექსებიდან: სტრიქონები.

მოვა უიმედობა.

პანაშვიდი გათავდება ქარში.

ჩემს ცხედარს ნელა ჩაუშვებენ სამარეში.

და პირველ მიწას სახეზე მომაცურის ვინმე უხეში მესაფლავე.

კუბოს ფიცარზე შეწყდება უკანასკნელი გუგუნნი მიწის და ქვების.

პროცესია დაიშლება.

მე და სიჩუმე დავრჩებით მარტო.

გზაში ისაუბრებენ ჩემზე.

დალამდება...

მე შემეშინდება მარტო სასაფლაოზე ღამით.

დავტოვებ კუბოს, და ტანშიშველი გამოვიქცევი სამარიდან:

და გიჟივით ვიკივლებ, რომ მომეშველონ, რომ დამიფარონ.

არავინ იქნება ჩემი მხსნელი, ისევ დავეცემი,—თავს ვიგრძნობ სამარეში, და კვლავ მივეცემი ძილს დაუსრულებელს.

ნათელივით თავზე დამადგება ჩემი განუყრელი და—სიჩუმე.

დასაფლავებიდან სამი დღის შემდეგ თოვლით დაიფარება ჩემი სამარე.

თეთრად დასუდრული იქნება მთელი ქვეყანა.

ის სოფელი, * სადაც მე დავიბადე, დაემზგავსება უდაბნოს.

გაივლის ზამთარი წვიმით და ქარებით.

დადგებიან გაზაფხულის დღეები.

შეიფოთლება სასაფლაო.

კვირა დილით, როდესაც ყველა მლოცველთათვის გაიღება ეკლესიის კარები, ჩემ საფლავთან დაფიქრებულ მოვა ვინმე ქალი, მოიგონებს ჩემს დმწვარ სახეს მოიგონებს ჩემს წამებას და შევიცოდები.

ასე გაივლიან საოკუნეები.

ჩემ საფლავს დაადგება მზე შორეულ რიცხვის.

ჩემ მიერ უხილავ სალამოს ბინდი დაფარავს მივიწყებულ ლოდებს, და ჩემი საფლავიც შეიმოსება სიბნელით.

წამოვა წვიმა, ქარიშხალი, და მოწყენილ საფლავზე დამაყრის ყვითელ ფოთლებს. ასე დროთა შავიწყვეთებით დახავსდება ჩემი სამარე, ზედ წამოიზრდება ბალახი.

ზაფხულში სალამო დროს ჩემ საფლავს ჩაუვლიან თეთრად გამოწყობილი ქალები, შორს სარკესთან უცნობი თითები დაუკრავს როიალს.

დილა აღრიან უიმედოთ იკივლებენ ორთქმავალები მოვა კვირა დღე, და ჩემს ახლო დარგკავენ ზარებს, აანთებენ სანთლებს.

დაიღლებიან ხელაპყრობილი მლოცველები.

წირვა გათავდება.

საყდარს დაკეტავენ. ხატები დამწყვდეულ ტუსალებივით დარჩებიან შიგ. და სასაფლაოს ჩხავილით გადაუფრენს ყვავი.

გაქრება თვალები, რომელზედაც ესვენა თბილისის
ლამეები მძიმე ლოდებივით.

და ჩემი სამარის სამუდამო დარაჯი იენება ჩემი
უნაზესი და-სიჩუმე.

ტერენტი გრანელი.

კოეტი კატიმარი.

შავი ფიქრები გროვდება ისევ,
დგება წამების თეთრი საათი.
მიწა არ მინდა, და როგორც ქრისტე,
მეც ვემზადები გაფრენისათვის.

ეს გული მხოლოდ შენ გესალმება,
შენ ანგელოზო! მძიმე წარსულის.
რა იქნებოდა რომ ჩემ წამებას
ქონოდა სახე ან დასასრული.

სხვა მეგობარი მე არ მყოლია,
მხოლოდ ქარია ჩემი მხლებელი
უურო ხშირია მელანხოლია,
და გაფიქრება შეუძლებელის.

იყო სიჩუმე, სამი წერტილა,
მას შემდეგ ბევრი ხანი გავიდა.
ეხლა შორს ელავს ცა მოწმენდილი,
და მიხმოვს ქრისტე მე ვარსკლავიდან

ალბად ივნისი მალე დადგება,
დღეს ხომ მაისის ოცდა შვიდია.
და მენატრება ისეთი მხარე,
სადაც დუმილი და სიმშვიდეა.

ისმის ხმაური, არის ცხელება,
და ჟონავს წვიმა ოდნავ ხმოვანი.
ციხე დგას როგორც საშინელება,
დამძიმებული და კეთროვანი.

გულის ტკივილი უფრო ღრმავდება,
როდესაც ვუმხერ ჯიბგირს და ბანდიტს.
ალბად ეს ღამე არ გათავდება,
ძნელია მისვლა გათენებამდის.

და იმედები ხსევ ტირიან,
და მწუხარეა ჩემი მეობა,
კარები ირგვლივ დაკეტილია
და ვურიგდები მდგომარეობას.

ალარც თენდება უფრო ვლონდები,
ღამეა ჩუმი და ნაწვიმარი.
ალბად ვილაცას იქ ვავონდები
როგორც პოეტი და პატიმარი.

გაზაფხულის საღამო.

გაზაფხულის საღამოა მშვიდი.
ხიდან ხეზე გადაფრინდა ჩიტო.

სული საზღვარს გადასცდება ფრენით,
ებლაც მახსოვს მისამართი შენი.

ცამდე წვდება ლამეების სივრძე,
რალაც დიდი სიხარული ვიგრძენ.

წინ მეზღება სხვა ოცნების არე.
მიწის ცქერით დაიღალა მთვარე.

გაზაფხულის საღამოა მშვიდი.
ხიდან ხეზე გადაფრინდა ჩიტო.

მარადისობის ლაჟვარდები

Заплакать—одно мне осталось,

Александр Блок.

ცრემლი არ მოდის, მაინც მე ვტირი
და შორეული სივრცე მიტაცებს.
სული გაფრინდა თეთრი მტრედით,
სხეული დარჩა ცოდვილ მიწაზე.

აღბად იქ ჩემზე ვილაც ნაღვლობდა,
მაშინ როდესაც მე არ ვიცოდი
ასე მგონია სულთან ახლოა,
ცისფერი შუქი მარადისობის.

კოტა ხნის შემდეგ სისხლიც გაშრება,
ვხედავ სიკვდილის ყვითელ მანტიას.
მე ვიფერფლები, გულის გარშემო
მსოფლიო სევდის ცეცხლი ანთია.

უკვე დაღამდა, ისევ მე ვტირი;
და უხილავი სივრცე მიტაცებს.
სული გაფრინდა თეთრი მტრედით,
სხეული დარჩა ცოდვილ მიწაზე.

* * *

დამწვა საკუთარ აღმა,
ვატყობ თანდათან ვქრები.
სადღაც ხარობენ აღბად
ჩემი პატარა მტრები.

რა ვქნა ციხეა, ვშფოთავ,
ცისკენ მივყევარ სურვილს.
და ემსგავსება ფოთოლს,
ჩემი მწუხარე სული.

მოდის შაბათი, კვირა,
საშინელ სურათს ვხედავ.
და მესიზმრება ხშირად
მიცვალებული დედა.

ლუნავს ქარები აღვას,
ელაგს მუსიკის ხმები.
დამწვა საკუთარ აღმა,
ვატყობ თანდათან ვქრები...

უმიზნო სებითი

ეს შემოდგომა, და ეს მინდორი,
მიხმობს უმიზნო ხეტიალისთვის,
მაღლა გაფრენა მე მოვიწოდო, მე,
რადგან მიწაზე სული არ იცდის.

შრება სისხლისგან გული აუზი.
და მიპყრობს ქუჩა ვით თავლი ფუტკარს.
თითქმის ყოველ დღე სასაფლაოზე,
ვხვდები მათხოვარს და პროსტიტუტკას:

ებლაც გარშემო მძიმე წამია,
ებლაც ქარში ვარ თავს ვერ უშველე.
და ვესალმები იმ ადამიანს
ვისაც ცრემლები ლოყას უსველებს

და მაგონდება ისევ ის ღამე,
როცა მძინა სანაგვე ყუთში.
ებლა ქარია, ტირის არლანი,
და მოწყენილი ზის თუთიყუში.

შენ დედამიწავ! უფრო მაშინებ
როცა ოცნებით ზეცას მოვიარ.
წმინდაო ღმერთო! რად გამაჩინე,
მე ხომ სიციოცხლე არ მითხოვია,

ისევ მიწაზე ვარ მიჯაჭული.
(სადღაც შიშია, ვიღაც ფითრდება).
მოვა ოდესმე ვინმე ტანჯული,
და ჩემ საფლავთან ის დაფიქრდება.

და ასე ფიქრი უფრო ძნელაა,
როცა თვალები ნათელს უცდიან.
ღმერთო! ჩემს ირგვლივ რა სიბნელეა,
ღმერთო! ჩემს ირგვლივ რა ბურუსია...

ვანო სარაჯიშვილს

დაეშვა ფარდა, დაბნელდა სცენა,
 შესწყდა შრიალი და მისტერია.
 ვანო! ასრულდა შენი სიმღერა,
 „თავო ჩემო ბედი არ გიწყერია“.

და ეხლა ირგვლივ გლოვის წამია,
 წამია გლოვის ცრემლების გარდა.
 ქართულ სცენაზე მძიმე ლამეა,
 ქართული სცენა დამგლოვიარდა.

შენ გადაფრინდი სინათლის იქით,
 რომ მხოლოდ ნისლი იყოს კარავი.
 და გვირგვინების მწუხარე რიგი,
 ეხლა შენს მაღალ კუბოს ფარავენ.

დღეს აღარა ხარ ძვარფასო, მაგრამ
 ჩვენთან ელვარებს შენი ნათელი.
 სამწუხაროა რომ ასე გაქრა,
 შენი ხმა: ცეცხლი, და ჭრუანტელი.

დაეშვა ფარდა, დაბნელდა სცენა.
 თვალემა მაინც შენ გიცქერნიან.
 ვანო! ასრულდა შენი სიმღერა,
 „თავო ჩემო ბედი არ გიწყერია“...

ეს დღე

ისევ მარტო ვარ, ირგვლივ ქარია,
გრიგალი მისდევს ოცნების ხომალდს.
ეს დღე ძვირფასო! სხვა სიზმარია,
ეს დღე რომელიც გავს შემოდგომას.

ისევ სიცოცხლე, სიკვდილი არ მსურს,
და წმინდა გული მე შენთან მომაქვს.
ეს დღე მაგონებს შორეულ წარსულს,
ეს დღე რომელიც გავს შემოდგომას...

ფიქრები წალვერში

დ. ა.

არ მომასვენეს ცივმა ქარებმა,
და შენ ცხოვრების იმედს მაძლევდი
იყო ღრუბლიან დღის მდუმარება,
და მოლოდინი მაღალ ნაძვების.

შენ იქ გეძინა როგორც დედოფალს,
მე დავდიოდი მეტი ნალველით.
გარშემო იდგა უიმედობა,
და ნისლიანი მთები წალკერის

შენ არ გესმოდა ჩემი ტირილი,
და სადღაც ახლო ზარი კიოდა.
იდგა საღამო, ვგრძნობდი ტკივილებს,
და ჩემს დუმბილში დრო გადიოდა.

არ მომასვენეს ზამთრის ქარებმა,
ენატრობდი ზაფხულს; ბალით, მღელვითი;
ირგვლივ ლელავდა ზღვა მწუხარება,
და მე უეცარ სიკვდილს ველოდი..

სოფლიდან თბილისი.

მე ისევ ძალას ვიკრეფ დილისთვის,
და ანგელოზი ჩემ სულში ცხოვრობს.
რა ვქნა, დღეს მინდა ვნახო თბილისი,
ვნახო თბილისი და მეუცხოვოს.

მზის ნაპერწკალი ეშვება ციდან,
მოდის შუადღე როგორც ანთება.
ისევ თბილისის შუქი მიზიდავს,
ისევ თბილისის ცა მენატრება.

მზიანი დღეა, მე ჩინარს ვუშვებ,
სოფელს სიჩუმის დემონი იცავს.
მალე მოკვდები და ვიცი გულზე
რომ დამაყრიან თბილისის მიწას...

* * *

რვა ივნისია ცხელა,
ოცნება ადის ცამდე.
მინდა მოვწოვრდე ყველას,
მინდა გავიქცე სადმე.

ჯერ კიდევ ძალა შემწევეს,
ციგრძნო დუმილი ვარდის.
მხოლოდ შენ ფიქრობ ჩემზე,
— იცი რას ქვია დარდი.

ისევ მინ-სთან ვდგევარ,
მინდა გავიდე ველზე,
ისევ მზიანი დღეა,
ისევ სიხარულს ვეძებ.

აგი სიზმრები ვნახე,
მგონია გუშინ დილით.
ალარ ექნება სახე
ებლა უჩემო თბილისს.

ოცნება ადის ცამდე
ვნანობ ამნაირ დღეში.
და ყაჩაღივით სადმე
დავიმალეები ტყეში...

ჩემი ბედი

მოწყენა მოსდევს აწნაირ ავდარს,
მე ხომ ვიგვრძენი მთელი სამყარო.
მინდა მივიდე დედის საფლავთან,
და იქ უმანკო ცრემლი დაკლვარო.

გული სხვაგვარად უნდა ამღერდეს,
მე სხვა ცოდვები უნდა მეზიდა.
და საქართველო ასე მალმერთებს
პოეტს წამოსულს მაღალ ზეციდან.

ისევ მწყურია მინდვრად გარება
და მენატრება წვიმა სოფელის.
ეს ჩემი სევდა და მწუხარება
დარჩება მარად შეუცნობელი.

* * *

მაღალო ცაო! ისევ შენ გიმზერ,
იქ უცხო მხარეში ალბად მომელიან
ძვირფასო! ვდგევარ გზაჯვარედინზე.
და ვიცი ჩემი გზა ეხლა რომელია.

ისევ აქა ვარ, თუმცა ვარ იქაც,
და ლექსი—გულია, და ლექსი—სისხლია.
სხვაგვარ დუმილით ვუსმენ მუსიკას,
და ეხლა სიკვდილი ასე ადვილია,...

წვიმიანი ღღე

ქარი ღგება წინ,
და ღღენი მიდიან.
გარეთ ისევ წვიმს
ცუდი ამინდია.

შორეულს ელი,
ისმენ ამ არიას.
ეს ბინა ბნელი
შენი სამარვა.

შენ ჩემო თავო!
გრძნობ გულის ანთებას.
იგონებ ტაროსს
და მზე გენატრება.

ქარი ღგება წინ,
და ღღენი მიდიან.
გარედ ისევ წვიმს
ცუდი ამინდია...

* * *

მწუხარე შუქი ჩნდება,
და რიცხვი ოცდა სამია.
დრო სანთელივით დნება,
და უმშვიდესი ღამეა.

მე რომ მეტყობა დალლა,
იქ ვილაც მინდორს გაყურებს.
ეხლაც კიდია მალლა
მთვარე-ცის თეთრი საყურე.

ციდან ფიქრები ცვივა,
წინ მიდის გზები უვალი.
ისევ ციხეში ვზივარ
მახსოვს წამება უაღდის.

მოვა ძლიერი ვნება
და სურვილები გამიარს
დრო სანთელივით დნება,
და უმშვიდესი ღამეა...

დადგა სეზონი ყვავილის,
და უფრო სევედა გამეფდა.
აღბად ოდესმე გაივლის,
ჩემი ასეთი წამება.

ვაცილებ ზარების წუხილს,
და გულში სევედის ქარია,
რანაირად წვიმდა წუხელ,
ებლა რა კარგი დარია.

და ისევ მეხვევა ირგვლივ,
ფიქრები ათასნაირი.
შორეულ ოკნების რივი
და უმძიმესი ჰაერი ..

შენს მოლოდინში.

ჩემი გული უფრო გაძალებით
ცემს შენს მოლოდინში

თ. ჯ - ძეს!

ტერენტი გრანელი.

მე შენზე ვფიქრობ, და თითქო გხედავ,
ვფიქრობ და ისევ დღეა მზიანი.
ძვირფასო! მოსულა რად გაგიძნელდა,
ძვირფასო! რისთვის დაიგვიანე.

ეხლა ეს გრძნობა უფრო მეტია,
ეხლა ქარები არხევენ ტირიფს.
მე შენ გამბობ ჩემს ტრაგედიას,
და როგორც ბავშვი დავიწყებ ტირილს.

ასე გაივლის წამება, ოხვრა,
შენ მოხვალ ჩემთან თეთრი ხელებით.
მოხვალ დაღლილი, მეტყვი: როგორ ხარ,
მოხვალ და ვიცი მომეფერები.

თუმცა იქნება ღამე წვალების,
ღამე სასტიკი და უღმობელი.
და ეს თვალები, ლურჯი თვალები,
ჩემი თვალები ისევ მოგელის..

* * *

ჩემი ფიქრები მხოლოდ შენ მოგდევს,
ქრის ქარიშხალი, მთებია ახლო.
მე შეიძლება ამელამ მოგკვდე,
და სიკვდილის წინ შენ ველარ გნახო.

ცხოვრება ასე ვერ შემანახავს,
მოვა დრო, და მე ისევ დავთვრები.
ებლაც მწყურია მე შენი ნახვა,
ებლაც გიგონებ და მენატრები...

* *
* *

ეს ფიქრი წავა ოცნების იქეთ,
და შენ გაჩნდები როგორც მისანი.
მე დღესაც ვნანობ რომ ვერ გამიგე,
რომ შენ ამდენ ხანს ვერ გამიცანი.

თუმცა სიცოცხლე მაინც კარგია,
ღ მის გრივალი თავზე შევლება.
სიკვდილის გარდა კიდევ რა ქვია,
ჩემს ასეთ გლოვას და აღელვებას.

ვფიქრობ ხვალისთვის ძალას დავიკრეფ,
ვფიქრობ მძიმეა ჩემი მიზანი.
ვნანობ ამდენ ხანს რომ ვერ გამიგე,
რომ შენ ამდენ ხანს ვერ გამიცანი.

მისტერია

ის მახსოვს ვინც მტერია,
 (ვსაუბრობ უცნობ კაცთან)
 ეს ლექსი—მისტერია,
 და სასიკვდილო განცდა.

მე ვსდუმ როგორც მუშია,
 ალბად სიცოცხლე არ ღირს.
 და ეხლა სინუმეა
 მიტოვებული ბაღის

დღეს კარგი ტაროსია
 მივსდევ ოცნებას დაღლილს.
 ირგვლივ კვიპაროსია
 გარდა ცისფერი სახლის

ეს თვალი მსურველია
 კიდევ დაღვაროს ცრემლი.
 და ირგვლივ სურნელია
 აყვავებული ტყემლის.

ის მახსოვს ვინც მტერია
 (ვსაუბრობ უცნობ კაცთან)
 ეს ლექსი—მისტერია
 და სასიკვდილო განცდა...

* * *

ცა იღრუბლება, მოდის ავდარი,
მე დამაქ სევდა ჩვენი პლანეტის
ასე გავიდა მთელი ზამთარი,
ასე შეგვცულდა ჩვენ ერთმანეთი.

ეხლა ფოთლების გუნდი შრიალებს,
და წვიმას უნდა მიწა დანამოს.
მე დღეს იმდენი ვიხეტიალე
უკვე დაღლილი ვხედები საღამოს.

ეხლა იქ მიდის ლამაზი ქალი,
სადაც გაისმის ზარების გლოვა.
ჰა საღამოა, და ჩემი თვალი
უფრო მწუხარე და უძილოა...

ძვირფას დებს.

მაშოს და ზოზიას

რა ვქნა მას შემდეგ დიდი ხანია,
 რაც არ მინახავს ჩემი სოფელი.
 მარტო მივდივარ, ჩუმი ღამეა,
 მივდივარ ასე შეუცნობელი.

პოეტს ცისფერი ოცნება დადლის,
 რადგან სიცოცხლე მეტად რთულია.
 და მესიზმრება ის ჩვენი სახლი
 რომელიც უკვე გაყიდულია.

მე შემიყვარეს ბევრმა გულგებმა,
 (ეხლა ეს მთვარე უფრო მკრთალია)
 მწამს დებო! თქვენი შეხედულება
 ჩემ ცხოვრებაზე რო მართალია.

ეხლა მარტო ვარ, ის დრო წავიდა,
 როცა ქუჩაში ვახდენდი დებოშს.
 ნუ დარდობთ ჩემზე, იყავით მშვიდათ,
 მე მალე მოვალ ძვირფასო დებო!

* * *

დღეს გუშინდელი ფიქრი დავშალე,
გაჩნდა ოცნება კიდევ სხვა ფერის.
ვფიქრობ: ძვირფასო! რა დავაშავე,
ან რისთვის მოხდა ეს ყველაფერი.

ისევ საშინელ დღეებს განვიცდო,
წინ მიდევს წიგნი სისხლით ნაფერი.
ვლონდები, ვდარდობ, თუმცა არ ვიცი
რის ნიშანია ეს ყველაფერი.

სული ამალლდა, გული ილევა,
თითქო საკუთარ ცხედარს დავცქერი.
არ ვიცი მართლა სინამდვილეა,
თუ სიზმარია ეს ყველაფერი...

* * *

ალბად მოვა დრო შენც აინთები,
ეხლა დარდების მძიმე წუთია.
მიწას აღგია ცა გარინდებით,
და ეს ქვეყანა თითქოს ყუთია:

არას სიცოცხლე, სიკვდილიც არის,
ადამიანის ბედი კრულია,
დადუმებული კიდია ზარი,
და თითქო ზარი საყდრის გულია.

მე ასე ვფიქრობ, ღამდება კიდევ,
ალბად ლანდებიც მალე მოვლიან.
სდგას საფლავების მწვანე სიმშვიდე,
და ეკლესია თითქო^ა თოვლია...

* * *

ქრიან ფიქრები თეთრი და შავი,
და ეს დღეები სახეს მიცვლიან.
ეხლა ხომ დროა მოვიკლა თავი,
მეტის მოთმენა არ შემძლია;

მე ვერ მიშველის თვით ჩემი ლექსიც,
თვით ჩემი ლექსი—სისხლის რვეული.
პოეზიაში ვარ უდიდესი,
და ცხოვრებაში გზადაბნეული.

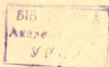
* * *

მოვიდა ღამე ასე აშკარა,
მოვიდა ღამე, და სევდა რბილი,
ვერ მოვისვენე ვალებ ფანჯარას,
რომ გადაეხედო აქედან თბილისს.

და ვფიქრობ ასე განპარტოვებით,
და ვუცდი ისევ სხვა საოცრებას.
მე მომაშორეს თბილისს დროებით,
თბილისი გახდა ჩემთვის ოცნება.

ისევ ღამეა, ცა ელავს შავად,
და ჩემს წამებას ბოლო არ უჩანს.
მგონი ციხიდან ორ დღეში გავალ,
და ისევ დამლლის თბილისის ქუჩა.

1095244

* * *

ძველი ფიქრები ისევ დგებიან,
ალბად ასეა ნება განგების.
ცაზე ურიცხვი ვარსკლავებია,
და ცა ინთება როგორც კანკელი.

ჩემ სურვილს ციხის კედლები ფარავს,
ელავს თბილისი შუქი გაბმული
საკანში ბინდი შემოიპარა
სადაც მე ვზივარ სულგანაბული

მე სხვა ვარ, ხალხი სხვაგვარად მიცნობს,
და ჩუმად ვიტან წამებას ამდენს.
სხვა ვინ მიხვდება, მხოლოდ მე ვიგრძნობ
ჩემს დაფიქრებას გაქვავებამდე...

* * *

უმანკო კრემლი დამეცა გულზე,
ყველამ თქვა ყოფნა რომ სიზმარია.
სიკვდილს ყოველთვის თვალებში ვუმზერ
ვგრძნობ ვილუბები და მიზარია...

ქარების დღეა, ქრიან ფოთლები,
და იმედებიც ახლოს არიან.
ეხლა არ ვიცი რას ველოდები,
ეხლა არ ვიცი რა მიზარია...

შეგ

ეხლა შენ უმზერ იმ ვარდის რტოებს,
წინ გიდევს ჩემი ლექსთა კრებული.
მიგონებ როგორც უნაზეს პოეტს,
და ზიხარ მარტო ჩაფიქრებული.

მე

მე მინდა ჩემი გულის დანახვა,
თუ როგორ იწვის მწუხარე გრძნობით.
სხეები მოდიან, და შენ არა ხარ,
გულდაწყვეტილი ხეს მივევრდნობი...

1926 წ. 25 მაისი.

„Memento mori“

ებლა უფრო ხშირია. შეცდომების და ძევბა.
ებლა მოდის იენისი ირგვლივ მწვანე მოლია.
ჩემი წმინდა სახელი პოეზიას დარჩება
ჩემი გული და სისხლი ეს „Memento mori“-ა

დღეს სამია იენისის, ზინდა იყოს ცამეტი,
ჩემს გარშემო ციხეა, მწუხარების სავანე.
რომ მდომოდა სიცოცხლე სიკვდილს არ ვიწამებდი
მიწა არ იქნებოდა ჩემთვის შავი საძარე,

სადღაც მთასთან იწვიმა, სადღაც მთაზე ბურია,
ამნაირი ღიმილი უწინ მე არ ვიცოდი.
ებლა მე ცას უცქერი ცაზე ანთებულია
ვარსკვლავები სიმბოლი თეთრი მარადისობის.

ებლა რა ვქნა არ ვიცი მე როდესაც ასე ვარ,
როცა სულს ეპარება აჩრდილები სიბერის.
მე ძლიერი ტალანტი ზეციერი არსება,
ჩემი ნაზი სამშობლო ლაევარდები ცისფერი.

რა ვქნა შავი ლამეა, მძიმე და უსაშველო,
მახსოვს ჩემი სოფელი მისი ყრუ ადგილები.
ებლა რალაც სხვა მინდა, რალაც სხვა უსახელო,
რომ დალუპვა მომელის ვიცი დანამდვილებით.

ნელა გადის დღეები, და ძნელია გარჩევა,
მე ძვირფასო! ვერ მოვალ გზა შენამდე შორია.
ჩემი გვარი გრანელი პოეზიას დარჩება,
ჩემი გული და სისხლი ეს „Memento mori“-ა.

ტერენტი გრანელის წიგნები

1. „სულიდან საფლავები“ გავრცელდა.
2. „Memento mori“ „
3. „ლექსების მესამე წიგნი“ გამოვიდა

მ წ ა დ დ ე ბ ა

1. წიგნი მეოთხე „მარადისობის ლაჟვარდები“
2. წიგნი მეხუთე „პოეზია პლანეტების“
3. „რჩეული ლექსები“.

